

ni mogla. Ko povzdigne oči, gospe ni bilo več blizu, odtegnila se je zahvali. Še je strmela deklica na denar v svoji roki, kar pridejo gospod župnik po potu. Vesela jim pripoveduje deklica, kolika sreča jo je došla. „Kakor nebeška kraljica je bila gospa pred menoj! Tako bogato me je obdarila, pa še zahvaliti se ji nisem mogla. Da bi le vedela, kdo je!“ tožila je deklica. Župnik ji pa odgovoré: „Res je gospa blaga kakor nebeška kraljica. Angeljsko srce ji bije v prsih. Ona je — cesarica avstrijska, Elizabeta.“

Ko pride deklica domov k svoji materi ter ji sporoči veselo novico, skloni se mati na postelji, hči pa poklekne pred posteljo in zahvalita se v vroči molitvi Bogu za toliko dobroto in prosita blagoslova božjega za cesarico in vso avstrijsko hišo.

Is knjižice „† Cesarica Elizabeta.“

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

20. Veronika.

Pred leti in leti je živel na Francoskem kralj, čegar ime pa se nam ni ohranilo, in kraljica, ki se je imenovala Veronika. Prigodi se pa, da kraljica nevarno zboli: dobila je strašno in hudo bolezen. Po vsem životu so se ji naredile kraste, da je bila strašna videti, Vsi zdravniki so hodili, pa noben ji ni znal pomoči.

Ljudstvo je kraljico ljubilo, ker je bila ljudomila gospa. Naglo se je zazvedelo po vsem kraljestvu, in podložniki so goreče molili za zdravje kraljice. O tem je zvedel tudi ubog pastir. Sicer je bil neveden, a poznal je dobro skrivno in zdravilno moč mnogih rastlin. Tudi zoper kraste je poznal cvetlico, ki gotovo ozdravi to bolezen.

Natrga si torej mnogo teh rož, in neko jutro odide proti kraljevemu gradu. Niso radi pustili razca-

panega pastirja h kralju, a v smrtni sili je vse dobro. Poskusijo zdravilo, in glej — pomagalo je. Res je malo peklo, ko se je mazala kraljica s sokom cvetličnim, a garje so pa izginile kot blisk.

Vprašajo pastirja, kje se je naučil spoznavati tako zdravilno moč, in reče jim: Mnogokrat je prišel volk k moji čedi in mi ranil ovco, a ovca se je najedla teh rož, in ozdravela. Mnogokrat so bile moje ovce garjave, pa sem jih s tem ozdravil.

Kralj ga bogato obdari in potem odslovi. V spomin na to čudno ozdravljenje pa se je cvetlica zvala po kraljici: veronika.

21. Hrast.

Ne strašite se, da pride danes jedna legenda o vragu; saj z vami nima nič opraviti, ker ste vsi pridni. Tudi ta legenda vas bo o tem prepričala, da brez božjega pripuščenja nima vrag nobene moči. Hudobnemu duhu je pač hudo, da je izgubil jedino dobro — Boga. Nikjeri ne najde pokoja, kajti vsak duh najde svoj pokoj le v svojem Stvarniku, a od njega je na veke zavržen. Da bi se na kak način umiril, prosil je Boga, naj mu da v oblast vsaj jedno drevo, ki naj bi bilo potlej njegovo. Bog mu je prošnjo uslišal in mu dal na izbero, katero drevo bi si izvolil.

Dolgo je premišljal vrag, za katero drevo bi prosil. Naposled si izbere hrast, češ to drevo je najtrdnjše in najbližje človeških bivališč. Od ondot bom motil in zapeljal človeški rod. Pod hrast hodijo ljudje najraje ob nevihtah, v njega najraje trešči. To drevo bo moje. Bog mu potrди izvolitev, toda s tem pogojem, da bo svoje vladarstvo šele takrat nastopil, ko bo hrast vse svoje listje izgubil. Zadovoljiti se je moral s tem pogojem hudobec.

Čakal je mesece in mesece. Listje je jelo jeseni rmeneti in odpadati. Takrat se je obveselil vrag, češ, kmalu bo hrast moj. Toda hrastovo listje je le počasi padalo. Dan za dnem je hodil pod hrast stat. Res je mnogo listja odpadlo, a mnogo ga je še gori ostalo.

Čakal je celo zimo do pomladi. Tu je menil, da bo vsaj prišel hrast pod njegovo oblast.

Ali, oh, poganjalo je že novo listje in staro še ni odpadlo. In predno je odpadel zadnji stari list, stal je košati hrast v novem zelenju. Prevarjeni vrag pa je osramočen stepel hrast, da se mu še zdaj pozna na listju. Vrag pa je izgubil vso pravico do dreves. In res, kajti vsa drevesa so Božja stvar in nihče nima oblasti do njih razun Stvarnika.

Pred sodnim stolom.

Soršakov Drejče ni bil Bog vé kako hudoben dečko. V šoli je bil celó jeden najmarljivejih. Tudi doma je pomagal materi — imoviti vdovi — kolikor so mu dopuščale njegove slabe, še nerazvite moči. Imel pa je Drejče jedno grdo napako, bil je neznansko trmast in togoten. Hvala Bogu, lotila se ga je ta trma le bolj poredkoma, a kadar se ga je lotila, takrat ni slišal niti matere, niti učitelja, niti nikoga družega. Njegova je morala obveljati, — vsaka nasprotna beseda je bila bob ob steno. Poznalo se je pri Drejčetovi zgoji takoj, da je premehka, — da mu primankuje krepke, moške roke, ki bi ga vodila na pravo pot.

To krepko podporo, — ljubljenege očeta — moža poštenjaka, katerega je vse spoštovalo in čislalo, izgubil je Drejče, žal, že v nežni mladosti na jako žalosten način. Otepajočemu orehe odkrhne se veja pod nogami in ubožec pade tako nesrečno na zemljo, da si zlomi tilnik ter obleži mrtev na mestu.

Bil je to grozen udarec za zapuščeno vdovo, ki se je morala poslej sama ukvarjati z obširnim gospodarstvom in z Drejčetovo vzgojo; — da poslednja ni bila povse vspešna, slišali smo ravno kar.

„Mati, mati! Črešnje za bučelnjakom že rdecé, — mnogo je tudi že popolnoma rdečih in zrelih; takoj